

Lema: La vida són els records que ens emportem d'ella

LA VENTAFOCES (2)

Ja des de petita s'havia encarregat del mateix. Rentar la roba, planxar, netejar la casa i preparar el menjar era tot el que feia dia rere dia. Treballar per les seves germanastres i madrastra era el destí que l'esperava sempre que seguís vivent en aquella maleïda casa. Potser l'esperança de ser lliure algun dia era el que realment la mantenia viva, però tan sols els problemes matemàtics que mentalment es plantejava de tant en quan, l'ajudaven a passar els dies. Pensar en aquests tipus de problemes, no només la entretenia, sinó que gaudia pensant: primer com es podria resoldre aquell problema, i després intentant buscar cada cop una manera més ràpida per fer-ho. Havia llegit en diversos llocs que aquests problemes et mantenien la ment activa i per tant, sana. I des de ben petita ja havia començat a resoldre'n alguns que el seu pare li donava de revistes. Però ara que ell ja no hi era i que no li deixaven tenir pertinències (per tant, tampoc revistes), havia començat a fer els seus propis problemes. En una llibreta que guardava d'amagat, hi escrivia tots aquells problemes que se li ocorrien i tot seguit anotava com resoldre'l per algun valor hipotètic. Per cada problema, podia estar-se fins a dues setmanes donant-li voltes i més voltes, tot i haver-los plantejat ella.

La vida anava transcorrent, i els dies passaven, fins que un dia, l'anunciament d'un ball per buscar una parella al príncep del comptat va fer-li entreveure una possibilitat d'escapar d'aquella monòtona rutina.

Setmanes abans d'aquell famós ball, ja tenia un vestit preparat que ella mateixa s'havia anat fent amb trossos de vestits vells que les seves germanastres ja no utilitzaven.

Els dies passaven i la il·lusió de veure al príncep i anar al ball creixia. Tot i que sabia que no li deixarien anar, ja havia maquinat un plà per poder anar-hi a última hora sense el seu permís, quan elles ja haguessin marxat.

Per intentar passar el temps ràpidament, els últims dies abans del ball va començar a fer problemes sense parar. Cada cop que en resolva un, ja passava

al següent, sense descansar; això la relaxava. Mentre sentia a les seves germanastres pensant en el ball, ella fantasiejava que ballava amb el príncep. Tant, que se'n van donar compte. Van estar buscant per la seva habitació fins que van trobar el vestit. El van estripar i la van tancar dins la seva habitació, pensant en deixar-la allà fins que el ball ja hagués passat. O més.

Va passar-se hores plorant allà dins, dies. Va començar a dubtar sobre la raó de la seva existència. Tot el que tenia per allà ho va trencar i tirar (inclòs els escrits i anotacions seves dels seus problemes) fins que el seu cos no va poder més.

Va despertar-se. No sabia quant de temps portava allà dins. De sobte, va començar a recordar un somni que havia tingut. En realitat, ho veia tot tan clar com si fos real. En realitat, no sabia del tot si no era real.

“Estava en una habitació, tots els fulls que abans havia estripar començaven a agafar forma per fer-ne un de més gran. Allà hi havia escrits tres problemes. Ella no els havia vist mai, així que va començar a pensar fins que va trobar les tres solucions. Un cop va apuntar-les, el full va convertir-se en una porta que ella va obrir. Allà, hi havia un home vell, amb una barba de la qual no es veia el final, i unes ulleres per les quals es notava la seva vella edat. Va començar a parlar amb una veu profunda:

- *Guarda't aquests dos fulls a la teva butxaca, surt per la finestra amagada darrere de l'armari de dins la teva habitació. Agafa un vestit que trobaràs sota el llit de la teva madrastra. Arregla't i ves a la festa!*

Un cop va acabar de visualitzar mentalment el somni, va buscar-se instintivament les butxaques. Allà hi havia dos papers. Sense obrir-los, va apartar ràpidament l'armari. Allà hi havia també una finestra. Va sortir-hi mig encantada, encara no es podia creure que tot allò fos cert. Ho era. Va anar al llit de la seva madrastra i a sota hi havia un preciós vestit. Se'l va posar i, al costat, hi havia una altra nota.

- *Si vols que tot surti bé, marxa abans de les:*

I a continuació, hi havia un problema que mai a la seva vida havia vist, que no recordava haver fet.

<<Hi ha set cartes dins d'una capsa. Les cartes tenen escrits els números de l'1 al 7 (exactament un número a cada carta). Un savi agafa, a l'atzar, tres cartes de la capsa i un segon savi n'agafa dues (queden dues cartes a la capsa). Llavors el primer savi, després d'haver mirat només les seves cartes, dedueix que la suma dels números de les cartes del segon és un nombre parell. Aleshores, quina és la suma dels números de les cartes del primer savi?>>

Mentre anava cap al ball, llegia el problema i intentava trobar la solució ràpidament al problema. Ben pensat, no era tan fàcil com a primera vista semblava... Per fi, va arribar al ball. Evitant a les seves germanastres va començar a divertir-se. Era el primer cop que ho feia des de que tenia 11 anys. Tot i que no va parar de ballar i riure, anava traient la nota de tant en quant per intentar trobar la solució, però no ho aconseguia.

Les hores anaven passant. A dos quarts de deu, un fet inesperat es va produir. El príncep, que s'havia mantingut absent durant tota l'estona, es va apropar a ella i li va demanar si volia ballar. Sense creure-s'ho, va assentir amb el cap. Va estar mitja hora hipnotitzada mirant-lo, i després va començar a entrar en raó. Es va adonar que havia de resoldre el problema per saber quan havia de marxar. I va veure com les seves germanastres i madrastra se la miraven amb enveja i odi. Sabia que no en sortiria ben parada per haver-se saltat les seves ordres. Però era tan feliç, que les conseqüències que allò pogués tenir no li importaven.

Va continuar pensant en el problema. Les hores passaven i no trobava la solució. Les deu, les onze, dos quarts de dotze... i faltaven cinc minuts per les dotze. Hi estava tant a gust amb ell! Llavors, una idea li va venir al cap. Va mirar, i sí! La solució era 12. Va mirar el rellotge amb desesperació, i es va començar a posar nerviosa. Va acomiadar-se amb un simple adéu del príncep i va marxar corrents. El príncep va seguir-la, i de sobte, la noia va desaparèixer, deixant darrere seu tant sols el vestit, a on hi havia les dues notes que ella havia guardat anteriorment. El príncep, confós pel que havia passat va llegir les dues notes:

“El portal on visc, és el número.”

I a continuació hi havia un problema.

<<Considerem una esfera de radi 3 amb centre a l'origen d'un sistema de coordenades cartesià. Quants punts de la superfície d'aquesta esfera tenen coordenades enteres?>>

“Només la noia que portava aquesta nota, sabrà resoldre aquest problema”

I a continuació, hi havia un problema.

<<Si escrivim tots els nombres possibles d'una, dues, tres, quatre, cinc, sis o set xifres fent servir únicament 0 i 1, quants 1 haurem escrit?>>

Mesos i mesos van estar buscant algú que pogués resoldre aquell problema per poder saber on vivia. El rei s'anava desesperant al veure la tristesa del seu fill, i ningú aconseguia resoldre el problema. La congregació de savis que havien format, tampoc podien trobar la resposta. I van seguir així més de 6 mesos. Fins que un pagès que passava per allà, va interessar-se en resoldre'l. En menys de 10 minuts ja havia donat la solució: 30.

El rei, el príncep i aquell pagès van anar ràpidament cap el portal 30, que tampoc queia tan lluny. Quan van arribar allà, van picar amb molta educació i van esperar a que algú obrís.

Ella, com sempre feia quan tenien visites, va obrir. El rei va preguntar per l'home de la casa, i la Ventafocs li va portar a la seva madrastra, sense adonar-se de qui era. En canvi, la seva madrastra, sí que se'n va adonar. Va cridar ràpidament a les seves filles i van sortir a presentar-se. El rei els hi va lliurar la nota on hi havia el segon problema. Les dues havien vist aquest problema en una revista de la Ventafocs feia temps, van recordar-lo i el van saber resoldre. Així que el rei se les va emportar a les dues, i va decidir que ja pensarien més endavant quina es casaria amb el seu fill.

La Ventafocs, sense veure gaire bé què estava passant, va sortir al carrer veient com el carruatge del rei se n'anava amb les seves dues germanastres i la seva madrastra a dintre.

Sense mig entendre res, va trobar-se al pagès allà assegut: el rei l'havia deixat allà sense donar-li ni una mísera recompensa.

La Ventafocs i ell van començar a establir una conversa, en la qual tots dos s'explicaren la seva pròpia història.

I, com en llegendes es diu, va ser amor a primera vista. Una de les poques coses que no podem explicar matemàticament.